

Jacques Sojcher

Bubele meséje

Egyszer régen, mikor még Yankele bubele voltam, felelőtlen, ábrándos, én és anyám, mi ketten alkottuk a világegyetemet, s a nyelv tiszta volt és jó.

Később apám (a hiányzó száj) selypegése feldönt rendet, nyelvtant, szemantikát és józan megfontolást, egy illuzórikus világra csempésem magamat, irodalomra jövök. A sohasem mert szavak, a fény terein soha el nem táncolt mozdulatok kezdete ez (kis nyelvi zene, máshollét dallama).

Aztán csend töltötte színültig a hang bálványait, reményeimet és abbahagytam az írást, zsidóságom

méhe elnyelte szavaimat és kiteszította magából, az életrajz margójára lökte kézirataimat. Hátat fordítottam az írásnak és éltem boldog, röbejes életemet. Nem volt többé szükségem szójátékokra, nem ravaszkodtam a nyelvvel, hogy felelőtlen alkotónak érezhessem magam. Újragyúrtam Énemet, szó nélkül feledtem el magamat.

(Most már talán csak az építészettől – a templomok metafizikájától – remélek bármit is, ahol kitágulhat a nyelv és álmodhat az álmodó a mesés-könyvek képeiben.)

Kerüljük a keveredést

Óvakodott attól, hogy összekeverje az apa és a fiú hanghordozását, a tejet és a húst. Elfeledett minden

tükröt, tekintetet, száját, ígéretet, nem látta már a napot, a holtakat és újszülötteket.

Szétszóratás

Apám meztelenül bal meg négy-öt iszonytató perc alatt. Talán egész életem se lesz elég, hogy elfeledjem ezt a kevéske időt, ezt a kozmikus hiányt, hamvak és szavak szétszóratását.